

Τζενίν: παγκόσμιο σύμβολο θηριωδίας

Το στρατόπεδο της Τζενίν της Δυτικής Οχθης, ήταν μια πυκνοκατισμένη άναρχη φτωχογειτονιά 12.000 περίπου κατοίκων, που το 1948 διώχθηκαν από το Τελ Αβίβ, προκειμένου να χτιστεί το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν.

Μετά την εισβολή στη Ραμάλα και τον αποκλεισμό του Αραφάτ, η ώρα της Τζενίν ήρθε την Παρασκευή 5 Απριλίου (άρθ. 8835). Χαράματα, οι στρατιώτες κάλεσαν με megάφωνα τον πληθυσμό να συγκεντρωθεί στην πλατεία. Αλλιώς, ο οικισμός θα βομβαρδιζόταν από αέρος!

Οι κάτοικοι αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Την Κυριακή 7 του μηνός (άρθ.8470) τουλάχιστον 30 είχαν σκοτωθεί. Παράλληλα, γίνονταν εκτεταμένες συλλήψεις... Ο στρατηγός Μοφάζ, αρχηγός του ισραηλινού επιτελείου, δήλωσε ότι ο στρατός του σκότωσε 200 Παλαιστίνιους από τις 29/3 που άρχισαν οι επιχειρήσεις «επανάκτησης» της Δυτ. Οχθης, και συμπλήρωσε ότι τραυματίστηκαν 1.500 ενώ συνελήφθησαν πάνω από 1.200.

Γιατρός από το νοσοκομείο δήλωσε (άρθ.8470) στο Radio Sherwood: «Πέντε μέρες τώρα βομβαρδίζουν...Εδώ και 48 ώρες δεν επιτρέπουν στα ασθενοφόρα να μπουν, ούτε να βγουν. Τα πυροβολούν, πυροβολούν και τους τραυματιοφορείς. Είχαμε έναν τραυματία 4-5 μέτρα από την είσοδο του νοσοκομείου. Στείλαμε έξω

δύο νοσοκόμες, οι οποίες δεν αντιπροσωπεύουν κίνδυνο για το στρατό. Ο στρατιωτικός φώναζε: «μπίτε μέσα ή πυροβολώ!». Μας δώσαν την άδεια να τον βοηθήσουμε μετά από 4 ώρες και τον βρήκαμε νεκρό.»

Η αντίσταση με τα τουφέκια ήταν τόσο η ισραηλινή Χααρέτζ (άρθ. 8628) της 8/4, έγραψε «τα ισραηλι-

νά στρατεύματα επιχειρούσαν με τη βοήθεια μαχητικών ελικοπτέρων που βομβάρδιζαν τα σπίτια με ρουκέτες για άρματα μάχης! Τη νύχτα της Κυριακής, περίπου 180 μαχητές παραδόθηκαν στο στρατό.

Την Τρίτη 9/4, για να περάσουν τα βαριά άρματα μάχης από τα στενά δρομάκια, ο στρατός κατεδαφίζει με μπουλντόζες και δυναμίτη σπίτια (αδιαφορώντας αν υπάρχουν άνθρωποι μέσα) για να ανοίξει ένα διάδρομο 8-10 μέτρων, που κόβει στη μέση τον καταυλισμό. Μέχρι και ο υπουργός εξωτερικών του Ισραήλ, ο Πέρες (άρθ. 8688) χαρακτήρισε «σφαγή» την επιχείρηση του στρατού (του) στη Τζενίν, όταν (επίσημα) είχαν ήδη σκοτωθεί περισσότεροι από 100 Παλαιστίνιοι.

Την Τρίτη το imc-jerusalem (άρθ. 8695) αναφέρει ότι αν και είναι πολύ πιθανό να γίνονται σφαγές, ο κόσμος δηλώνει «δεν θα ξαναγίνουμε πρόσφυγες». Όλη την 7η κι 8η Απριλίου η μυρωδιά των πτωμάτων έφτανε σε όλο τον καταυλισμό. Οι θάνατοι τραυμα-

συνέχεια στη σελίδα 4

Ισραήλ: Ο «εσωτερικός εκθρός» προβάλλει σθεναρή αντίσταση

Λίγες μέρες μετά το αρχικό σοκ της στρατιωτική εισβολής στα Κατεχόμενα, το φιλερηνικό κίνημα του Ισραήλ, απέδειξε ότι δεν είχε πεθάνει και μάλιστα με μια δυναμική κίνηση αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους που βρίσκονταν υπό τον ζυγό του στρατού στη Ραμάλα. Την Τετάρτη 3 Απριλίου και ενώ εκεί διεξάγονταν ακόμα μάχες, 2.000 Ισραηλινοί, Εβραίοι και Άραβες, επιχειρήσαν πορεία προς την πόλη (άρθρο 8507). Συνοδευόμενοι από οχήματα γεμάτα φαγητό και φάρμακα και εκατοντάδες «διεθνείς», μεταξύ των οποίων και Έλληνες, κατάφεραν να φθάσουν μέχρι το μπλόκο a-hram στις παρυφές της Ραμάλα. Εκεί ο ισραηλινός στρατός έδειξε την νέα αντιμετώπιση που είχε επιλεχθεί για τον «εσωτερικό εκθρό»: εξαπέλυσε μια αδιάκριτη επίθεση με δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και πραγματικά πυρά στον αέρα, με αποτέλεσμα αρκετούς τραυματισμούς. Οι προμήθειες κατασχέθηκαν και αδειάστηκαν στο δρόμο, ενώ και τα λίγα οχήματα βοήθειας που πέρασαν το μπλόκο κατασχέθηκαν αργότερα. Ακόμα και έτσι, αρκετοί αντιστάθηκαν: οι Έλληνες που βρέθηκαν εκεί μετέδωσαν συγκλονισμένοι την εικόνα νέων Εβραίων να πετάνε πέτρες στους στρατιώτες και να τους φωνάζουν «Nazl!».

Το επόμενο Σάββατο, 6 Απριλίου, έγινε η πρώτη μαζική διαδήλωση στο εσωτερικό της χώρας. Στην πρωτεύουσα Τελ-Αβίβ, μέχρι και 20.000 Ισραηλινοί, στην πλειοψηφία τους Εβραίοι, ξεκίνησαν από την πλατεία Γιτζάκ Ράμπιν τη μεγαλύτερη διαδήλωση κατά της Κατοχής στη χώρα εδώ και αρκετά χρόνια, με κεντρικό σύνθημα «Ειρήνη Τώρα!». Καταλήγοντας στο Υπ. Αμύνης της χώρας, η θορυβώδης διαδήλωση επιβεβαίωσε ότι το φιλερηνικό κίνημα δεν είχε «μασήσει» την προπαγάνδα της «εθνικής ενότητας», ούτε είχε φοβηθεί την αυξανόμενη καταστολή: μόλις την προηγούμενη ημέρα, η αστυνομία είχε χτυπήσει άγρια διαδήλωση 600 Αράβων Ισραηλινών έξω από την Αμερικανική Πρεβεία της πόλης, με

αποτέλεσμα 6 σοβαρούς τραυματισμούς.

Από τότε, οι διαδηλώσεις ενάντια στις συνεχιζόμενες επιχειρήσεις του Ισραηλινού Στρατού είναι τακτικές. Στις 11 Απριλίου, στη Χάιφα, εκατοντάδες Ισραηλινοί διαδήλωσαν φορώντας το κίτρινο άστρο του Δαβίδ, με το οποίο «σημάδευαν» τους Εβραίους οι Ναζί, με γραμμένη πάνω του τη λέξη «Παλαιστίνη». Στις 12 Απριλίου, στο Τελ-Αβίβ, 600 άτομα διαδήλωσαν έξω από την Αμερικανική Πρεσβεία. Και το Σάββατο, 13 Απριλίου, 10.000 (σύμφωνα με τους οργανωτές) Ισραηλινοί πραγματοποίησαν πορεία προς τη μαρτυρική Τζενίν, συνοδευόμενοι 45 φορτηγά με προμήθειες για τους εξασθλωμένους Παλαιστίνιους της πόλης και του προσφυγικού καταυλισμού. Οι προμήθειες, κάτω από την εντεινόμενη πίεση που ασκείται στο Ισραήλ και διεθνώς, κατάφεραν να φθάσουν στον προορισμό τους.

Μέσα στο στρατεύμα, αυξάνονται διαρκώς οι αρνήτες αλλά και η καταστολή τους. Οι αρνήτες έφεδροι της πρωτοβουλίας «Θάρρος να αρνηθείσαι» (www.seruv.org) είχαν φθάσει στις 19 Απριλίου τους 427, ενώ αν σε αυτούς προστεθούν και άλλες τέτοιες πρωτοβουλίες, αλλά και οι ατομικές αρνήσεις, ο αριθμός έχει προ πολλού ξεπεράσει τους 1000 (άρθρο 7707). Ο αριθμός των φυλακισθέντων είχε φτάσει, την ίδια ημέρα, τους 36 και πραγματοποιούνται τακτικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης έξω από τις στρατιωτικές φυλακές όπου κρατούνται. Ένας από αυτούς, ταγματάρχης στο βαθμό, φυλακίσθηκε επειδή αρνήθηκε να επιτεθεί με το tank του σε στόχο στην πόλη Τουλκαρέμ. Στο IMC Israel, μπορεί κανείς να διαβάσει τη συγκλονιστική ιστορία ενός πιλότου επιθετικού ελικοπτέρου που αρνήθηκε επανειλημμένα να ανοίξει πυρ σε σπίτι Παλαιστίνιων.

(<http://www.indymedia.org.il/imc/israel/webcast/24345.html>)

συνέχεια στη σελίδα 4

30 Μαρτίου: Μια αποστολή πολιτών πήγε στις 27 Μαρτίου στη Παλαιστίνη για να γιορτάσει τη Μέρα της Γης και να δηλώσει την αλληλεγγύη της στον Παλαιστινιακό λαό. 78 άτομα μεταξύ τους ο Γάλλος Josi Boni, κάποιος από την Ελβετία, τρεις αντιπρόσωποι της Via Campesina, ο Mario Lill από το κίνημα των Ακτιμόνων της Βραζιλίας, ο Doris Hernandez από την Ονδούρα και ο Paul Nicholson από την Ισπανία καθώς και πολλοί άλλοι πολίτες από την Ιταλία, το Βέλγιο, την Ισπανία και άλλες χώρες αποφάσισαν στις 28 Μαρτίου να πάνε στην κατελημμένη Ραμάλα. Διαδήλωσαν μπροστά στα κτίρια της Παλαιστινιακής αρχής και αποφάσισαν να παραμείνουν στη Ραμάλα για όσο καιρό θα διαρκέσει η επίθεση των Ισραηλινών.

Περίπου 50 ξένοι πολίτες προσπάθησαν το μεσημέρι και, παρά τα ισχυρά πυρά, κατάφεραν να φτάσουν στο νοσοκομείο της Ραμάλα για να δώσουν αίμα και να βοηθήσουν στις πρώτες βοήθειες.

Όπως μετέδωσε το <http://www.sherwood.it/>, ομάδα από 36 περίπου γάλλους και ιταλούς αγωνιστές που βρίσκονται στα κατεχόμενα στα πλαίσια του «καρβανιού αλληλεγγύης», κατόρθωσαν, υπό πολύ δύσκολες συνθήκες και παρά την ασφυκτική πίεση του ισραηλινού στρατού, να φτάσουν στο χώρο που βρίσκεται ο Αραφάτ και να συναντηθούν μαζί του. Στην ομάδα αυτή μετείχε ο Ζοζέ Μποβέ και δέκα περίπου Ανυπατάκτοι Ιταλοί (Ya Basta! κλπ). Είχαν προσπαθήσει την Παρασκευή να κάνουν πορεία στον ισραηλινό τομέα της Ιερουσαλήμ. Μόλις, όμως, έβγαλαν τις «απαγορευμένες» παλαιστινιακές σημαίες, η ισραηλινή αστυνομία τους σακούλησε.

31 Μαρτίου: 1000 διεθνείς ακτιβιστές βρίσκονται επί τόπου, προσπαθώντας να εμποδίσουν έστω και για λίγο την ισραηλινή ωμότητα. Οι ισραηλινές αρχές προσπαθούν με κάθε τρόπο να διώξουν τους διεθνείς. Κάποιοι από αυτούς συμμετέχουν στη διαδήλωση που γίνεται στο Tel Αβίβ. Άλλοι επισκέπτονται την Beit Jalla, μια πόλη στα σύνορα της Ιερουσαλήμ. Σε άλλους απαγορεύεται η είσοδος στη χώρα και κρατούνται στο αεροδρόμιο ή απελαύνονται «για παραβίαση του ισραηλινού νόμου επειδή εισήλθαν σε κλειστή στρατιωτική ζώνη», δήλωσε εκπρόσωπος της αστυνομίας.

1 Απριλίου: Στο αρχηγείο του Γιάσερ Αραφάτ πέρασαν τη νύχτα 35 φιλειρηνιστές, στην πλειοψηφία τους Γάλλοι. Ο Μποβέ και οι άλλοι φιλειρηνιστές, που αρχικά αποτελούσαν την ίδια ομάδα, εγκατέλειψαν το κτίριο χθες και συνελήφθησαν τις αμέσως επόμενες ώρες. Κατηγορούνται ότι βοήθησαν πολλούς Παλαιστίνιους να βγουν από το επιτελείο του Αραφάτ.

Αυτή τη στιγμή, εκτός από τα ισραηλινά στρατεύματα, έχουν «αναπτυχθεί» επίσης περί τους 120 «διεθνείς» σε διάφορα στρατόπεδα προσφύγων και στα νοσοκομεία. Τα θεωρακισμένα έχουν περικυκλώσει τη

Βηθλέεμ από το πρωί, όπου είναι οι 60 Ya Basta, αλλά δεν έχουν ακόμα εισβάλλει.

Οι Ισραηλινοί ανοίγουν πυρ σε πορεία ειρήνης διεθνών. Τουλάχιστον 5 οι «διεθνείς» τραυματίες: 3 από τη Βρετανία, 1 από την Αυστραλία, 1 από τις ΗΠΑ, δύο Παλαιστίνιοι δημοσιογράφοι είναι επίσης τραυματίες.

Απευθύνεται έκκληση να έρθουν περισσότεροι ακτιβιστές και βουλευτές στα κατεχόμενα, για να δημιουργηθεί ένα σώμα που να παρεμβληθεί και να δημιουργήσει «**συνθήκες ανυπακόψ στον διαρκή καθολικό πόλεμο**».

4 Απριλίου: Οι μπάσοι του Σαρόν σταμάτησαν τα ζημερώματα στο αεροδρόμιο του Tel Αβίβ ομάδα ιταλών ακτιβιστών και, αφού ξυλοφόρτωσαν κάποιους, τους έκωσαν με τη βία σε πτήση της Ολυμπιακής και τους έστειλαν στην Αθήνα. Μαζί τους, σύμφωνα με το ιταλικό Indymedia, είναι και τέσσερις Έλληνες γιατροί, στους οποίους επίσης δεν επιτράπηκε να μουν στο Ισραήλ για να βοηθήσουν τους Παλαιστίνιους.

Σε τηλεφωνική επικοινωνία με μέλη του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά δικαιώματα η κατάσταση έχει ως εξής:

Ξαναπήγαν στο (χτεσινό) σημείο του μπλόκου για τη Ραμάλα, όπου τους περιμενε πάνοπλος ο ισραηλινός στρατός. Γύρισαν στην Ιερουσαλήμ, ενώ (λέγεται ότι) τέσσερις ιταλοί γιατροί κατάφεραν να περάσουν. Μάλλον από άλλον δρόμο.

Οι διεθνείς ακτιβιστές βρίσκονται πάντοτε στο αρχηγείο του Αραφάτ. Μεταξύ αυτών είναι η Νέτα Γκολάν, ισραηλινή ειρηνίστρια από το Gush Shalom, και αρκετοί ξένοι πολίτες εβραϊκής καταγωγής.

Σε τηλεφωνική επικοινωνία κατά τις 12 ώρες Ελλάδας με τους πέντε έλληνες/ίδες Διεθνείς που βρίσκονται στο νοσοκομείο της Ραμάλα είχαμε τα εξής: συνοδεύουν ασθενοφόρα που κάνουν διανομές φαρμάκων, υπάρχουν μπλόκα του στρατού (δείτε και την χτεσινή παρενόχληση), ακούγονται σποραδικοί πυροβολισμοί από το αρχηγείο του Αραφάτ, με το οποίο έχει κοπέι και η επικοινωνία.

Οι Διεθνείς που κατέφθασαν στην Παλαιστίνη σύμφωνα και με τη μαρτυρία μιας αμερικανίδας στις **9 Απριλίου** είναι εκεί ως «ανθρώπινη ασπίδα, συλλέγουμε τους τραυματίες, και είμαστε αυτόπτες».

Η Beth Daoud είναι μέλος μιας αντιπροσωπίας από την καμπάνια του Κολοράντο για την ειρήνη στη μέση ανατολή που δουλεύει με το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης. Νωρίτερα σήμερα η Daoud ήταν μία από τους έξι διεθνείς που έφτασαν με τα πόδια για να είναι μάρτυρες της καταστροφής της Ναμπλούς που προκλήθηκε από την Ισραηλινή εισβολή.

άρθρα **7478, 7512, 7577, 7599, 7627, 7692, 8001, 8319, 8683**

Χρονολόγιο του Μεσανατολικού

1947 Η Απόφαση 181 του ΟΗΕ προβλέπει την ίδρυση Παλαιστινιακού και Ισραηλινού κράτους και διεθνοποιημένη Ιερουσαλήμ

1948 Στις 14 Μάη γίνεται η ανακήρυξη του κράτους του Ισραήλ από το Εθνικό Εβραϊκό Συμβούλιο. Οι Αραβικές χώρες αμέσως επιτίθενται στο Ισραήλ. Τα ΗΕ σταματούν τις μάχες τον Ιούνιο. Ο μεσολαβητής του ΟΗΕ Μπερναντότε σκοτώνεται από Εβραίους τρομοκράτες, αυτό σταματά την ειρηνευτική διαδικασία: οι μάχες ξαναρχίζουν στο Νεγκέβ και το Ισραήλ κατακτά το Ελιάτ. Στην διάρκεια των συρράξεων, σχεδόν ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιοι διώχνονται από τα πατρογονικά τους εδάφη από Ισραηλινούς εισβολείς.

1949 Οι διαπραγματεύσεις τον Φεβρουάριο και Ιούνιο οδηγούν σε κατάπαυση του πυρός που παγιώνει το στάτους κβό (το Ισραήλ ήδη έχει καταλάβει το 77% των συνολικών εδαφών) και καθορίζει την διαίρεση της Ιερουσαλήμ ανάμεσα σε Ισραήλ, Ιορδανία και Αίγυπτο. Η δημιουργία του κράτους του Ισραήλ ξεκινάει με γενικές εκλογές, όμως το Παλαιστινιακό κράτος δεν υλοποιείται: όλα τα εναπομείναντα εδάφη είναι κατελημμένα από την Ιορδανία και την Αίγυπτο.

1949-1956 Οργανωμένη μαζική μετανάστευση Εβραίων από όλο τον κόσμο. Εγκαθιστώντας συστηματικά Kibbutzin (αυτόνομα οχυρωμένα αγροκτήματα) σε αγορασμένη γη, τα σύνορα του Ισραήλ εξαπλώνονται περαιτέρω.

1956 Συνοριακά επεισόδια εξωθούν την Αίγυπτο στην επιβολή εμπάργκο με το πετρέλαιο του καναλιού του Σουέζ και του λιμανιού Ελιάτ. Τον Οκτώβριο το Ισραήλ επιτίθεται στην Αίγυπτο.

1957 Η παρέμβαση του ΟΗΕ καθορίζει το ξανανοίγμα του λιμανιού του Ελιάτ και την απόδοση των κατεχόμενων περιοχών (Σινά, Γάζα) από το Ισραήλ στα ΗΕ.

1959 Ίδρυση της αντιστασιακής οργάνωσης Al Fatah, από (ανάμεσα σε άλλους και) τον Γ.Αραφάτ.

1964 Ίδρυση της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) που συγκροτείται από διάφορες Παλαιστινιακές αντιστασιακές κινήσεις. Η Al Fatah κυριαρχεί στην PLO από την αρχή.

1967 Πόλεμος των Έξι Ημερών (5-10 Ιούνη) με το Ισραήλ να καταλαμβάνει όλη την υπόλοιπη Παλαιστινιακή επικράτεια (την Δυτική Όχθη και τη λωρίδα της Γάζας, ως τότε κάτω από Ιορδανικό και Αιγυπτιακό έλεγχο). Ο πόλεμος προκαλεί ένα δεύτερο κύμα εξόδου παλαιστίνιων (περισσότεροι από μισό εκατομμύριο). Το Νοέμβριο, το Συμβούλιο Ασφάλειας του ΟΗΕ υιοθετεί την Απόφαση 242 που απαιτεί από το Ισραήλ την απόσυρση από τα κατεχόμενα εδάφη.

1968 Η μαζική εγκατάσταση εβραίων εποίκων στη Χεβρόνα, έναρξη της αποικιοποίησης της πρόσφατα κατεχόμενης Παλαιστινιακής γης από το Ισραήλ.

1969 Ο Αραφάτ γίνεται πρόεδρος της PLO.

1971 Εμφύλιος πόλεμος στην Ιορδανία ανάμεσα στην PLO και την Ιορδανική κυβέρνηση. Η PLO αναγκάζεται να διαφύγει στον Λίβανο.

1973 Πόλεμος του Yom Kippur (6-24 Οκτωβρίου) και Αραβικό εμπάργκο πετρελαίου ενάντια στο Ισραήλ (17 Οκτώβρη). Στις 19 Οκτώβρη, η κυβέρνηση των ΗΠΑ στέλνει 2,2 δις δολάρια σε στρατιωτική βοήθεια στο Ισραήλ, απαρχή μιας πολύ στενής σχέσης ανάμεσα στα δύο κράτη.

1975-1977 Η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ δίνει στην PLO την ιδιότητα παρατηρητή σε διάφορα διεθνή γεγονότα.

1979 Υπογράφεται η Συνθήκη Ειρήνης Αιγύπτου-Ισραήλ (26 Μαρτίου)

1982 Συμμορφούμενο με την συμφωνία ειρήνης, το Ισραήλ αποσύρεται ολοκληρωτικά από το Σινά. Το Ισραήλ εισβάλλει στο Λίβανο, αναγκάζοντας την PLO να απομακρυνθεί. Μονομερής αφοπλισμός της PLO. Στις 16-17 Σεπτεμβρίου, Λιβανέζοι παραστρατιωτικοί, με διαταγή του Υπουργού Άμυνας Α.Σαρόν, επιτίθενται στα Παλαιστινιακά στρατόπεδα προσφύγων Sabra και Shatila, σκοτώνοντας μαζικά άμαχους. Μια επίσημη Ισραηλινή έρευνα αποδίδει αργότερα ευθύνες στον Σαρόν για τις φθαγές, όμως εκείνος παραμένει αιτιώδης.

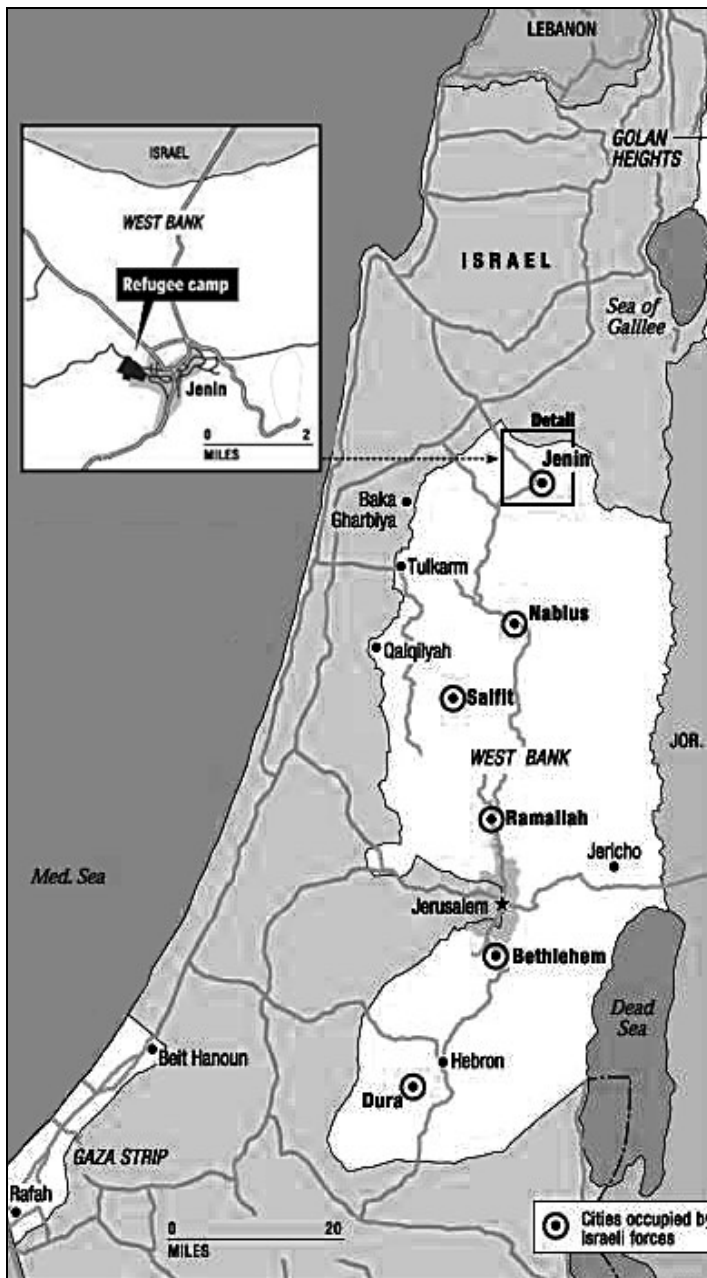
1985 Το Ισραήλ, μετά από χρόνια ανάρτηκος και εμφύλιου πολέμου, αποσύρεται από τον Λίβανο, εκτός από τον νότο.

1987 Ξεκίνημα της πρώτης intifada (λαϊκές άσπλες οδομαχίες) που κρατά για χρόνια με θύματα πολλούς Παλαιστίνιους πολίτες.

1991 Πόλεμος στον Κόλπο. Οι ΗΠΑ υπόσχονται στα αραβικά κράτη να αντιμετωπίσουν το Παλαιστινιακό ζήτημα, γίνεται ένα συνέδριο ειρήνης στη Μαδρίτη. Στις 16 Δεκέμβρη ο ΟΗΕ ανακαλεί την απόφαση '0

Για να βρούμε τα άρθρα των παραπομπών, γράφουμε το νούμερο του άρθρου στο σημείο «Μετάβαση Άρθρου» που υπάρχει στην αριστερή μπλε στήλη του site.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στην Παλαιστίνη

Σιωνισμός είναι Ρατσισμός'.

- 1993** Στις 19 Ιανουαρίου, μέλη της Ισραηλινής αντιπολίτευσης ξεκινάν συνομιλίες με την PLO, παρά την σχετική νομική απαγόρευση. αυτές οι συνομιλίες τελικά οδηγούν στις Συμφωνίες του Όσλο. Παρ' όλα αυτά, η ένταση αυξάνει στα κατεχόμενα, και εξαιτίας της συνεχιζόμενης Ισραηλινής πολιτικής συστηματικής απαλλοτρίωσης Παλαιστινιακής γης και χτίσιμο εγκαταστάσεων Εβραίων εποίκων.
- 1994** Το Ισραήλ αποσύρεται από την Ιερικώ και το μεγαλύτερο μέρος της Γάζας. Ο Αραφάτ εγκαθίσταται στην Γάζα. Οι Αραφάτ, Ράμπιν και Πέρες βραβεύονται με Νόμπελ Ειρήνης. Στα τέλη της χρονιάς, τμήματα της Δυτικής Όχθης παραδίδονται στους Παλαιστίνιους.
- 1995** Υπογραφή της 'Συμφωνίας του Όσλο 2'.
- 1996** Πρώτες Παλαιστινιακές εκλογές. Ο Αραφάτ εκλέγεται πρόεδρος.
- 1997** Το Ισραήλ αποσύρεται από τη Χεβρώνα, όμως συνεχίζει την πολιτική εποικισμού. Ο ΟΗΕ καταδικάζει τον εποικισμό της Har Homa.
- 2000** Το Ισραήλ αποσύρεται μονομερώς από τον Νότιο Λίβανο (εκτός από ένα μικρό τμήμα). Σύνοδος του Camp David.
- 28 Σεπτέμβρη 2000** Ο Α.Σαρόν (τότε στην αντιπολίτευση) επισκέπτεται το Ναό του Όρου.
- 29 Σεπτέμβρη 2000** Ξέσπασμα εκτεταμένων παλαιστινιακών ταραχών, η δεύτερη (ή 'al aqsa') intifada.
- 6 Φεβρουαρίου 2001** Ο Α.Σαρόν γίνεται πρωθυπουργός του Ισραήλ.
- 2001-2002** Αυξανόμενη Ισραηλινή και Παλαιστινιακή βία που κορυφώνεται με την Ισραηλινή εισβολή στη Ραμάλλα και την πολιορκία του Αραφάτ.

(μετάφραση από print-indymedia special edition, M30)

Αν και το κίνημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό έχει μεγάλη ιστορία, μετά την εισβολή της 29ης Μαρτίου έκανε δυναμικά την παρουσία του σε όλο τον κόσμο. Από τον Καναδά μέχρι την Αυστραλία και από την Ελβετία ως το Μπαχρέιν εκατομμύρια κόσμου δήλωσαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στον Παλαιστινιακό λαό. Από την πρώτη μέρα της εισβολής (29/3), υπήρξαν αντιδράσεις. Στην Ατλάντα 500 ακτιβιστές διαδήλωσαν ενάντια στην εισβολή. Την επόμενη μέρα ακολούθησαν πορείες σε όλο τον κόσμο. Χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στο Τελ Αβίβ, στο Παρίσι, στο Στρασβούργο, στην Ιταλία, στην Ουάσιγκτον, στον Καναδά, στο Λίβανο, στην Αίγυπτο, στην Ιορδανία, την Συρία, το Κουβέιτ και το Ιράκ. Μαζικότερες διαδηλώσεις ακολούθησαν τις επόμενες 2 ημέρες στην Ιορδανία, το Σουδάν, την Αίγυπτο, το Λίβανο, την Τυνησία, τη Μαδρίτη, την Αυστραλία, τη Γερμανία, το Μιτσιγκαν, το Μπαγκλαντές, την Τουρκία, το Πακιστάν, τις Βρυξέλλες, την Ινδία, τη Συρία, τη Ρώμη, το Βερολίνο και το Μπέρκλεϋ.

Συνοπτικά τις επόμενες μέρες γίνονται πορείες και εκδηλώσεις αλληλεγγύης:

3 Απρίλη :

Παρίσι: χιλιάδες κόσμου κατακλύζουν το κέντρο
Κοπεγχάγη: 2.000 διαδηλωτές περίπου
Μπαχρέιν: 7.000 διαδηλωτές (σε μια πόλη 700.000 κατοίκων)

5 Απρίλη :

Λίβανος: 20.000 διαδηλωτές
Ιορδανία: 6.000 διαδηλωτές
Μπαχρέιν: Χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία
Τζακάρτα: 10.000 διαδηλωτές

6 Απρίλη:

Ρώμη: 40.000 διαδηλωτές
Τελ Αβίβ: 20.000 διαδηλωτές
Γένοβα, Μιλάνο και άλλες πόλεις της Ιταλίας : Χιλιάδες διαδηλωτές
Παρίσι: 35.000 διαδηλωτές
Σύδνεϋ: 8.000 διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία
Στοκχόμμη: Διαδήλωση 4.000 άτομα
Ντορτμουντ: περίπου 2.500 άτομα
Βόννη: 1.500 διαδηλωτές
Ελβετία: 9.000 διαδηλωτές
Χιλή: Δεκάδες χιλιάδες

Βρυξέλλες: 30-40.000 διαδηλωτές
Βιέννη: περίπου 3.000 διαδηλωτές
Σάο Πάολο (Βραζιλία): περισσότεροι από 2.000 διαδηλωτές

7 Απρίλη:

Βαρκελώνη: 10.000 διαδηλωτές

8 Απρίλη:

Μαρόκο: 1-3 εκατομμύρια διαδηλωτές!!!
Αίγυπτος: πολλές χιλιάδες κόσμου κατέβηκαν στο δρόμο
Ρώμη: 50.000 διαδηλωτές
Παρίσι: 20.000 , ενώ έγιναν παράλληλα διαδηλώσεις και σε πολλές άλλες πόλεις της Γαλλίας
Ελβετία: 9.000 διαδηλωτές
Γερμανία: 5.000 διαδηλωτές
Μπαχρέιν: πολλές χιλιάδες διαδηλωτές, συγκρούσεις, ένας διαδηλωτής νεκρός
Λίβανος: 5.000 διαδηλωτές
Πακιστάν: πολλές χιλιάδες διαδηλωτών
Τζακάρτα: πολλές χιλιάδες συγκρούστηκαν με την αστυνομία
Τόκιο: εκατοντάδες φοιτητές διαδήλωσαν ενάντια στην εισβολή

11 Απρίλη:

Μπιλμπάο (Χώρα των Βάσκων): Πολλές χιλιάδες διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους
Νικαράγουα: Μεγάλη πορεία αλληλεγγύης

12 Απρίλη:

Μπαχρέιν: 50.000 διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία, κάποιοι μπαίνουν στο χώρο της Αμερικάνικης πρεσβείας και καίνε αυτοκίνητά της.
Τουλάχιστον 80 τραυματίες
Κασμίρ: Απεργίες ως ένδειξη αλληλεγγύης

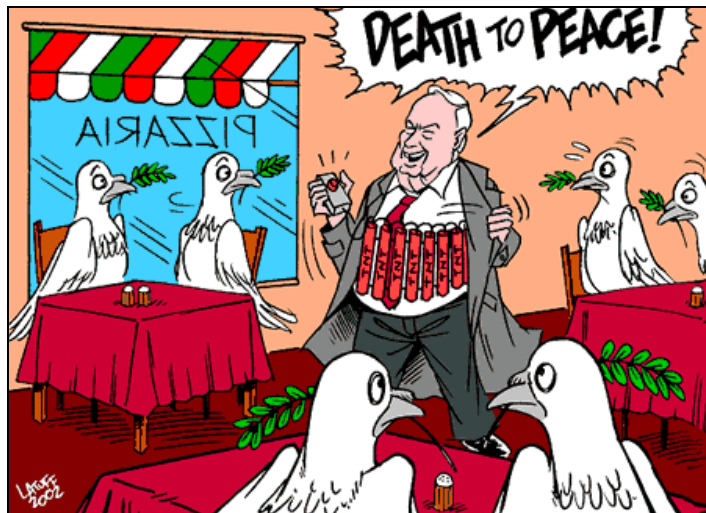
13 Απρίλη:

Λονδίνο: 20.000 διαδηλωτές
Βερολίνο: 10.000 ενώ έγιναν πορείες και σε άλλες πόλεις της Γερμανίας
Ιερουσαλήμ: 3.000 διαδηλωτές
Φιλανδία: 2.000 διαδηλωτές

14 Απρίλη:

Βαρκελώνη: 10.000 διαδηλωτές
Άμστερνταμ: 30.000 διαδηλωτές, μικροπεισόδια και 90 συλλήψεις

Τα στοιχεία αυτά είναι μέχρι τις **14 Απρίλη**, ενώ συνεχίζονται ακόμη οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης σε όλο τον κόσμο, είναι δημοσιευμένα στα infomedia ανά τον κόσμο και αποτελούν δείγμα των εκδηλώσεων που έγιναν.

Διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε όλη την Ελλάδα

Αν και με πολλά προβλήματα, το κίνημα αλληλεγγύης ήταν έντονο και στην Ελλάδα. Έγιναν διαδηλώσεις τόσο σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, όσο και σε πολλές πόλεις της επαρχίας.

Από την πρώτη μέρα (29/3) έγινε περικύκλωση της Ισραηλινής πρεσβείας στην Αθήνα από περίπου 1500 άτομα. Από τις 31 Μάρτη, παλαιστίνιοι εγκαταστάθηκαν με σκηνές απέναντι από την πρεσβεία του Ισραήλ με αίτημα να σταματήσουν οι σφαγές. Παραμένουν εκεί μέχρι σήμερα.

Την επομένη πραγματοποιήθηκε πορεία από τα Προπύλαια στη Βουλή, στο κέντρο της Αθήνας, στην οποία συμμετείχαν περίπου 3.000 άτομα.

Δύο μέρες μετά (3/4) καλέστηκε πορεία στη Θεσ/νίκη στην οποία συμμετείχαν 2.000 διαδηλωτές.

Την Πέμπτη 4 Απρίλη έγιναν διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας. Στην Πάτρα περισσότερα από 1.000 άτομα διαδήλωσαν ενάντια στις σφαγές. Στο Ηράκλειο περίπου 1.500 κατέβηκαν στο δρόμο για να διαδηλώσουν υπέρ των Παλαιστίνιων, ενώ πορείες έγιναν και στη Μυτιλήνη και τα Χανιά.

Δύο μέρες αργότερα, πραγματοποιήθηκε ακόμη μια διαδήλωση στην Αθήνα, αυτή τη φορά με αφιετηρία την Παλαιστινιακή πρεσβεία και προορισμό την Αμερικανική, αφού

πέρασε από την Ισραηλινή. Στην πορεία αυτή συμμετείχαν περίπου 2.000 άνθρωποι κυρίως αραβικής καταγωγής. Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκαν πορείες στην Ξάνθη και το Ρέθυμνο.

Στις 9 Απρίλη έγινε διαδήλωση στη Ρόδο με περίπου 700 άτομα, ενώ στην Καλαμάτα την ίδια μέρα κατέβηκαν στο δρόμο περισσότερο από 1.200 διαδηλωτές.

Την Τετάρτη 10 Απρίλη πραγματοποιήθηκε συναυλία στο Σύνταγμα την οποία παρακολούθησαν 20.000 άνθρωποι. Στις 11 του μήνα ακολούθησαν δύο πορείες, στο Ρέθυμνο και την Ιεράπετρα της Κρήτης.

Πορεία έγινε και στις 17 Απρίλη στην Αθήνα, με αφορμή την γιορτή της Ισραηλινής πρεσβείας για την απελευθέρωση του Ισραήλ στο Ζάπειο. Η πορεία ξεκίνησε από το Καλλιμάρμαρο και κατευθύνθηκε στα γραφεία του ΟΗΕ απέναντι από το Ζάπειο. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα.

Τέλος στις 18 Απρίλη έγινε πορεία αλληλεγγύης στη Χίο. Επίσης τις μέρες αυτές, έγιναν πολλές εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των Παλαιστίνιων από οργανώσεις, συλλογικότητες και ομάδες τις άκρες αριστεράς, ενώ πραγματοποιήθηκαν και κάποιες συγκεντρώσεις έξω από την Ισραηλινή πρεσβεία από νεολαίες κομάτων.

(περισσότερα στα άρθρα 9048,8867,8836, κ.α.)

Τζενίν: παγκόσμιο σύμβολο θηριωδίας

συνέχεια από τη σελίδα 1

τιών από έλλειψη περιθάλψης είναι πάρα πολλοί, ενώ λείπουν το νερό, η τροφή και τα φάρμακα. Ελληνίδα που κατοικεί στη Τζενίν (άρθ. 8695) λέει τηλεφωνικά: «Τι να σας πρωτοπώ; Ότι 250 παιδιά κείτονται νεκρά στους δρόμους; Ότι έχουμε 3 νοσοκομεία και είναι απροσπλάστα;...Ένα 7χρονο κοριτσάκι κρατούσε άσπρη σημαία να βγει να πάρει νερό και το σκότωσαν... Σκότωσαν, μέσα στο κέντρο της πόλης, έναν 56χρονο γιατρό και τον βάρφτισαν τρομοκράτη. Ο άνθρωπος ψυχορραγούσε 2 ώρες στο δρόμο και φώναζε «καίγομαι!». Τρεις μέρες κείτονται τα πτώματα έξω ακριβώς από το νοσοκομείο. Μια συνοικία καίγεται 72 ώρες και δεν μπορεί κανείς να πλησιάσει. Έχουν φέρε 400 τανκς, κάθε σπίτι και τανκ...»

Μέσα στο καταστροφικό όργιο, σκοτώνονται και 13 Ισραηλινοί στρατιώτες από ανατίναξη κτιρίου (άρθ. 8733) είτε από αβλεψία των μηχανικών τους που κατέστρεφαν κτίρια είτε από παλαιστινιακή επιχείρηση. Αμέσως ο Ισραηλινός στρατός προτείνει εκκελίτωση για να μαζέψει τους νεκρούς του με θωρακισμένα ασθενοφόρα (σχόλιο στο άρθρο 8688).

Προτού ακόμα τελειώσουν το «έργο» τους οι Ισραηλινοί στρατιώτες, ο Ισραηλινός τύπος παραβάλλει (άρθ. 8714) τη Τζενίν με τη Ματσάνα, όπου οι Εβραίοι προτίμησαν να αυτοκτονήσουν παρά να παραδοθούν στους Ρωμαίους. Η Τζενίν σιγή την Τετάρτη 10/4(άρθρο 8846). Αμέσως αρχίζουν οι προσάθειες να συγκαλυφθεί το έγκλημα. «Οι μπουλντόζες του στρατού κατοχής σκάβουν αυτή τη στιγμή ομαδικούς τάφους στον καταυλισμό της Τζενίν για να θάψουν εκεί τους μάρτυρες και να κρύψουν τις σφαγές» λέει το επίσημο παλαιστινιακό πρακτορείο Wafa (άρθ. 8846)

Ο στρατός έδιωξε την Τετάρτη 800 γυναίκες και παιδιά από τον καταυλισμό της Τζενίν, σύμφωνα με υπεύθυνη της UNICEF, και μπλοκάρισε αυτοκινητοπομπή της UNICEF στην νότια είσοδο της Τζενίν. Οσοι επέζησαν δίνουν τις μαρτυρίες τους (άρθ. 9126) από τη σφαγή των αμάχων που σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις Ισραηλινών αξιωματούχων έχει προκαλέ-

σει το θάνατο 150 έως 200 Παλαιστίνιων. Ενώ οι Παλαιστίνιοι ανεβάζουν τον αριθμό σε 500 ενώ υπάρχουν και πάνω από 700 συλληφθέντες.

Παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας, οι κάτοικοι αρχίζουν να σκάβουν στα ερείπια, να ξεθάβουν νεκρούς και ζωντανούς. Το Σάββατο 13 Απρίλη, γίνεται μια προσπάθεια να σπάσει ο αποκλεισμός της Τζενίν (άρθ. 9126) από περίπου 3000 Ισραηλινούς ειρηνιστές μαζί με Άραβες. Η συνοριακή αστυνομία την εμποδίζει βίαια.

Την ίδια μέρα (άρθ. 9296) το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ απορρίπτει το αίτημα της Οργάνωσης για τα δικαιώματα των Αράβων στο Ισραήλ να μην μετακινηθούν οι νεκροί της Τζενίν αλλά να παραδοθούν στις οικογένειες τους, ενώ την προηγούμενη είχε απαγορεύσει στον Ισραηλινό στρατό να μετακινήσει τα πτώματα μέχρι να εκδικαστεί η προσφυγή. Καταγγελίες αναφέρουν για καμιόνια που φεύγουν, φορτωμένα πτώματα. Ο εκπρόσωπος Τύπου του Ισραηλινού στρατού, υποστράτηγος Ron Kitrey, παραδέχεται ότι οι νεκροί στη Τζενίν ανέρχονται σε εκατοντάδες.

Κι όταν ο Υπεξ των ΗΠΑ Πάουελ φεύγει από το Ισραήλ η κατάσταση είναι χειρότερη! (άρθ. 9557). Η Ισραηλινή ανθρωπιστική οργάνωση B' Tselem (άρθ. 9626) συνοψίζει ότι «Σε κάθε πόλη ή προσφυγικό στρατόπεδο που μπήκαν οι στρατιώτες του Ισραήλ άνοιξαν πυρ και σκότωσαν χωρίς διάκριση θάψουν πολίτες, κατέστρεψαν επίτηδες την ύδρευση και τα ηλεκτρικά και τηλεφωνικά δίκτυα, εισέβαλαν σε σπίτια προξενώντας σοβαρές ζημιές, άνοιξαν πυρ ενάντια σε ασθενοφόρα και εμπόδισαν τους τραυματισμένους να προσφέρουν βοήθεια στους τραυματισμένους»

Την Πέμπτη 18 Απρίλη, τα στρατεύματα του Ισραήλ αποχώρησαν από τη Τζενίν, που έχει γίνει πλέον παγκόσμιο σύμβολο θηριωδίας. Οι αγνοούμενοι είναι χιλιάδες, καθώς δεν υπάρχει και στοιχειώδης μηχανισμός ελέγχου...

Το 1948 (άρθ. 9482) οι Βρετανοί είχαν απορρίψει ως μη πρακτική την ιδέα να βομβαρδίσουν από αέρος την Τζενίν. Το 2002 ο Ισραηλινός στρατός το έκανε πραγματικότητα...

Ισραήλ: Ο «εσωτερικός εχθρός» προβάλλει σθεναρά αντίσταση

συνέχεια στη σελίδα 1

Μέσα στις Κατεχόμενες Παλαιστινιακές πόλεις, δεκάδες Εβραίοι Ισραηλινοί προσφέρουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους, περιθάλποντας τραυματίες και συνοδεύοντας ασθενοφόρα, με κίνδυνο της σωματικής τους ακεραιότητας. Ανήκουν και αυτοί σε εκείνη την ισχυρή μειοψηφία των Ισραηλινών που θεωρούν την Κατοχή, και ιδιαίτερα την πολιτική του Σαρόν, καταστροφική και απάνθρωπη και που σε ένα ευρύτερο βαθμό ξεπερνούν το 20% του πληθυσμού της χώρας, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις. Αν και, προς το παρόν, το ρεύμα αυτό δεν έχει τη δύναμη να ανατρέψει την κατάσταση, προοπτικά ίσως να αποτελέσει τον παράγοντα-κλειδί για τον τερματισμό του συνεχιζόμενου εγκλήματος στην Παλαιστίνη.

Περισσότερα στο **IMC Israel** (www.indymedia.org.il)

Να πάρουμε την πληροφόρηση στα χέρια μας!

Λίγα λόγια για το Indymedia

Η ιδέα του εγχειρήματος είναι απλή και δοκιμασμένη: αντί να είμαστε παθητικοί δέκτες της πληροφορίας, επεξεργασμένης από τους «ειδικούς» ανάλογα με τα συμφέροντα των αφεντικών τους, μπορούμε να γίνουμε όλοι πομπή και δέκτες μιας οριζόντιας και πλούσιας ενημέρωσης. Αντί να σπινάζουμε στις οθόνες μας, για να δούμε την τηλεοπτική εκδοχή γεγονότων που ζήσαμε οι ίδιοι, μπορούμε να ανταλλάζουμε τις δικές μας αυθεντικές αφηγήσεις. Αντί να σπαταλάμε την ενέργειά μας μισώντας και καταγγέλοντας τα ΜΜΕ, μπορούμε να πάρουμε την πληροφόρηση στα χέρια μας!

Το Αθηναϊκό IMC δημιουργήθηκε τον Οκτώβριο του

2001, από μια ανοιχτή συλλογικότητα ατόμων, εμπνευσμένη από την ιδέα της ανεξάρτητης, συμμετοχικής και μη-εμπορευματικής ενημέρωσης, που πρεσβεύει το Indymedia.

Η συλλογικότητα που ξεκίνησε το IMC Athens, δεν διεκδικεί την «ιδιοκτησία» του μέσου. Όλοι/ες χωράνε στο Indymedia, σαν άτομα, αρκεί να αποδέχονται την αντι-ιεραρχική δομή και λειτουργία του, τόσο με τις απόψεις τους, όσο και στην ισότιμη συμμετοχή στη λειτουργία και τη λήψη αποφάσεων. Στην ιστοσελίδα του IMC-Athens μπορεί ο καθένας/μία να δημοσιεύσει ελεύθερα κείμενα, φωτογραφίες, βίντεο ή ηχητικά αποσπάσματα, χωρίς να ισχύουν πνευματικά δικαιώματα (copyright).

e-mail: imc-athens-contact@lists.indymedia.org

Το έντυπο αυτό διανέμεται δωρεάν. Στις σελίδες του αναδημοσιεύονται κείμενα, που δημοσιεύθηκαν στο αθηναϊκό indymedia. Τα κείμενα είναι μια επιλογή, και αναφέρονται σε γεγονότα που δεν προβάλλονται, ή διαστρεβλώνονται στα καθεστωτικά - παραδοσιακά ΜΜΕ.

Τα κείμενα είναι ελεύθερα προς οποιαδήποτε μη εμπορευματική χρήση. Η επιλογή των κειμένων γίνεται από την ομάδα print του IMC Αθήνας

e-mail: imc-athens-print@athens.indymedia.org

<http://www.athens.indymedia.org>